

Banda Sonora d'una pel·lícula *imaginària*

UN ESPECTACLE DE
NEUS SOLER

AMB EL SUPORT DE:

01 MOTIVACIÓ

02 SINOPSI

03 POSADA EN ESCENA

05 FITXA ARTÍSTICA

06 A QUI VA DESTINAT

07 CONTACTE

01 MOTIVACIÓ

Banda sonora d'una pel·lícula imaginària neix de la necessitat de connectar amb l'altre: de generar espais de trobada, de comunitat i de reflexió. D'aturar el món una estona per poder escoltar-lo i reimaginar-lo.

L'obra parteix d'un entramat d'històries quotidianes situades en diversos espais d'una ciutat: el parc, la platja, els carrers, el transport públic; diferents vides que habiten espais compartits i que, en escena, prenen un sentit poètic i profund. A través d'aquest mosaic d'històries, anem descobrint la vida de la Marina, la noia que es dedica a mirar-les i a re-imaginar els trossets que falten.

Aquest text, però, no es pot concebre sense música: la música és el vehicle amb què viatgem per totes aquestes històries. És el fil conductor que les connecta a través d'un espai en comú i d'uns mateixos ulls que les observen.

Banda sonora d'una pel·lícula imaginària és una obra de teatre interdisciplinària amb música en directe i projeccions. Un monòleg interpretat per una actriu-música i un músic que creen les atmosferes necessàries perquè aquestes històries prenguin cos i convidin el públic a formar-ne part.

Hem perdut el sentit de la inactivitat. Sembla que avui una vida intensa sigui sinònim de més rendiment i més consum. La pressió per la producció ens deixa sense alè, i ens asfixiem de tant de fer.

Sense un moment de vacil·lació o detenció, l'acció es rebaixa a un seguit d'actes cecs i reaccions. Sense calma sorgeix una nova barbàrie. El silenci fa més profund el parlar: sense silenci no hi ha música, només soroll. Amb la tecnologia digital, tot es pot transformar en dades i comptar, però la informació no ho explica tot. La mirada poètica es converteix en una necessitat: romantitzar el món és restituir-li l'encís, la màgia, el secret i fins i tot la genuïnitat.

El paisatge de la inactivitat no té límits que les separin. Les coses s'uneixen les unes i es reconcilien. Les divisions abruptes i els contrastos violents, en què les coses se separen les unes de les altres són fenòmens que se situen a la superfície. A les capes més profundes de l'ésser es difuminen.

Una època sense pausa, sense festes, sense temps lliure és una època sense comunitat. - *Byung Chul Han*

Quan perdem la inactivitat ens assemblem a una màquina que només ha de funcionar. Perdem capacitat de reflexió, d'escolta, d'empatia i, en definitiva, tot allò que ens fa humans. Una època sense pausa, sense festes, sense temps lliure, és una època sense comunitat. El treball aïlla i incomunica; la festa reforça la comunitat, agrupa i uneix, crea un "nosaltres".

02 SINOPSI

Sembla que cada cop sigui més difícil, oi? Entendre's, comunicar-se. Sembla que no quedi espai per a ningú més. Amb tanta feina, tants missatges i informació, els horrors del món ens arriben sense treva i és difícil trobar-hi sentit.

La noia que cantava decideix aturar-se davant del buit i observar el món, reimaginar-lo. El parc, els carrers, les onades del mar l'acullen i, amb la seva música, la pèrdua es fa més lleugera. Coneix moltes veus i mirades noves. Les històries que s'entrecreuen en aquests espais són petites fotografies, i ella juga a completar-les.

Un home sense nom, una filla a punt de néixer, un nen que aprèn a caminar o un grup que es reuneix per ballar. Vides diverses però amb ingredients compartits: la necessitat de l'altre, de trobar sentit, de construir un camí o de sentir-nos lliures. Potser hi ha més coses que ens uneixen que no pas que ens separen. Però, què és allò que ens fa humans? O allò que ens fa natura? Potser som part d'una mateixa música.

03 POSADA EN ESCENA

Un músic en escena comença a generar, amb els seus sons i les seves notes, diferents espais: El parc, els carrers, el mar, les places, són llocs habitats per moltes veus.

Una intèrpret encarna aquestes veus, narra les seves històries, les re-imagina, i les comparteix amb el públic. Un públic que poc a poc, passarà de ser un mer espectador a esdevenir cada un d'aquests personatges.

Banda Sonora d'una pel·lícula imaginària és una obra de **teatre interdisciplinar**, vertebrada quarte eixos:

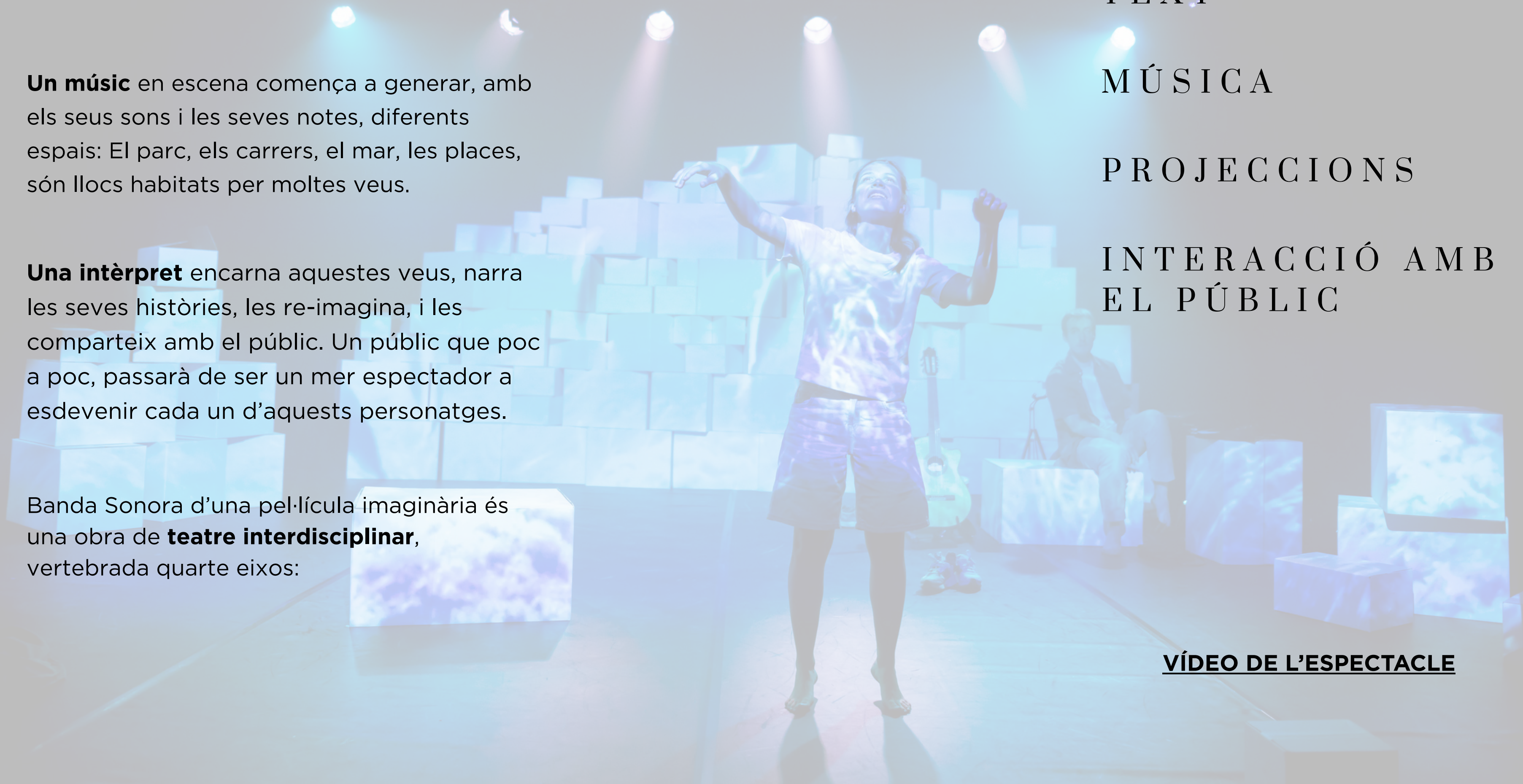
TEXT

MÚSICA

PROJECCIONS

INTERACCIÓ AMB
EL PÚBLIC

VÍDEO DE L'ESPECTACLE

EL TEXT

La dramaturgia de l'obra, partint de **la perspectiva de gènere** de l'autora, Neus Soler, i amb l'assessorament del dramaturg Marc Artigau, posa el focus en allò subtil i quotidià. No aborda grans peripècies, sinó que retrata experiències que sovint passen desapercebudes.

A través de la mirada de la Marina, coneixem la veïna, una noia que busca un lloc on arrelar, però és incapaç d'aturar-se.

Un home sense nom, que amb quatre caixes en té prou per fer una casa.

Un Sísif petit, que tot just aprèn a caminar, però ja voldria córrer.

Una mare preocupada perquè la seva filla es faci gran.

Una dona que ja no recorda el seu nom ni qui és la noia que té al costat.

Una noia que busca l'origen de totes les paraules.

I un grup que es troba tots els dissabtes per ballar.

Les històries que hi apareixen aborden qüestions com la maternitat, el dol, la identitat, la relació amb la llar o la recerca d'un mateix. A través d'aquestes històries, l'obra reivindica la diversitat, l'empatia, les cures i, en definitiva, la necessitat de reconnectar amb els altres i amb l'entorn. Estructurades a través de la veu de la protagonista, totes les històries es van entreteixint i prenen sentit al llarg de l'obra.

[ENLLAÇ AL TEXT COMPLET](#)

LA MÚSICA

La música és un vehicle essencial i estructurador de l'obra. A través de sons concrets, melodies identificables i successions harmòniques reutilitzades, l'espai sonor ens descriu els diferents espais que habita el text, ens dibuixa el perfil psicològic dels personatges i ens permet transitar i connectar tot allò que la paraula no sempre és capaç de transmetre.

Interpretada en directe pel músic Adrià Pagès, amb l'ajuda de la intèrpret, la música no només té un caràcter descriptiu ni complementari, sinó que és el fil central que ens permet trenar històries aparentment separades entre elles.

Amb un set sonorament divers - que inclou guitarres, violí, sintetitzadors, percussions, gravacions de sons de la ciutat de Barcelona - l'entramat musical de l'obra no és un complement ni un accessori, sinó un element central del discurs de l'obra que en alguns moments esdevé protagonista.

LES PROJECTIONS

Creiem fermament en la riquesa dels diferents llenguatges escènics com a eines capaces d'ampliar i aprofundir el relat. En aquest espectacle, les projeccions dissenyades per la cineasta Carme Puche, constitueixen una capa dramàtica i poètica més de la peça.

Les imatges no busquen il·lustrar ni només reproduir els espais que habita la protagonista, sinó expandir el seu món interior i fer visible allò que no es pot expressar només amb la paraula. A través de textures, colors i atmosferes, les projeccions amplifiquen el seu viatge emocional i dialoguen amb el cos, la música i la paraula.

Aquesta dimensió visual contribueix a construir la idea d'una pel·lícula imaginària que es desplega davant nostre i que, ahora, es completa en la mirada de cada espectador. Les imatges no imposen una lectura, sinó que obren un espai de suggestió perquè cadascú pugui projectar-hi el seu propi imaginari i fer, juntament amb la protagonista, el seu propi viatge emocional.

LA INTERACCIÓ AMB EL PÚBLIC

Albert Mora planteja la posada en escena com un recorregut paral·lel entre la protagonista i l'espectador. Marina inicia el seu trajecte des de la mirada: observa, narra i dona forma a les històries que l'envolten. Progressivament, però, abandona aquesta posició d'observadora per implicar-se en allò que explica i convertir-se en part activa del seu propi relat.

Aquest mateix desplaçament es trasllada al públic. Partint d'una posició inicial d'observació, l'espectador és progressivament interpel·lat i incorporat a l'acció, fins a travessar la frontera entre platea i escena i esdevenir partícip i, finalment, protagonista de l'experiència escènica.

La posada en escena construeix així una progressiva dissolució de la quarta paret, en què els límits entre ficció i realitat, actor i espectador, es van desdibuixant fins a convertir l'espai teatral en un espai compartit

04 FITXA ARTÍSTICA

Dramatúrgia: Neus Soler

Direcció: Albert Mora

Intèrprets: Neus Soler i Adrià Pagès

Música original i espai sonor: Adrià Pagès

Disseny de projeccions: Carme Puche

Escenografia i vestuari: Lola Belles

Disseny d'il·luminació: Quim Algora

Assesorament dramaturgic: Marc Artigau

Assesorament de moviment: Anna Romaní

Producció executiva: Egos produccions

Fotografies: Sergi Panizo

Vídeo: Looky Productions

NEUS SOLER

Neus Soler, graduada en Interpretació d'art dramàtic a Eòlia i amb el Grau Professional de violí al CMMB. Ha treballat com a actriu i música en espectacles com *Ifigènia* (Teatre Lliure, 2024), *Quan ens haguem torturat prou* (TNC, 2023) i *La filla del mar* (Teatre Condal, 2022). Ha treballat amb directores com Carol Lòpez, Magda Puyo, Alícia Gorina i Daniela de Vecchi, entre d'altres.

Com a creadora, ha escrit espectacles interdisciplinaris com *L'Habitació dels objectes perduts*, *Las 3:33* i *Normàlgia*. Compón també la música en directe d' espectacles com *(In)Útil*, *El club oblidat*, *Com cantar Sobreviviré sense que m'exploti un pulmó*, entre d'altres.

ADRIÀ PAGÈS

Adrià Pagès és músic, intèrpret i creador polifacètic.

Graduat en Composició i Teoria per l'ESMUC, ha compost música original per a diferents espectacles com *A Recer!*, *Ciutat Dormitori* - premi MAX millor espectacle de carrer, *Con traje y sin zapatos*. Ha estrenat diversos espectacles poètico-musicals de creació pròpia com *Nínxols on fer l'amor*, *Set primaveres sense flors ni ocells* i també obres teatrals entre les quals es troben *Teràpia* i *El laberinto es el juego*.

Des del 2018 és guitarrista i arranjador de la cantautora Lia Sampai, amb qui ha publicat tres àlbums de cançó d'autor. El 2025 ha publicat *Només mor el que s'amaga*, el seu àlbum de debut en solitari.

ALBERT MORA

Albert Mora, llicenciat a l'Institut del Teatre, és actor, músic i creador.

Ha treballat com a intèrpret en espectacles com L'amor venia amb taxi, de La Cubana (2025), Mar i cel (2024) i Scaramouche (2016) de Dagoll Dagom, Els Jocs Florals de Canprosa (2018) i La Rambla de les floristes (2019) de Jordi Prat i Coll. A més, ha treballat amb directors com Xavier Albertí, Joan Maria Segura, Paco Mir, Àngel Llàcer i Manu Guix, entre d'altres.

És membre fundador de la companyia Egos Teatre, amb qui ha co-creat i interpretat espectacles com Rudigore (2007), La casa sota la sorra (2010), El crim de Lord Arthur Savile (2011), entre d'altres.

Com a director, crea i dirigeix La cançó de sempre, que s'estrena el 2023 al Teatre Eòlia i al Teatre Gaudí.

CARME PUCHE

Carme Puche, directora i guionista, ha desenvolupat la seva trajectòria en el camp de la ficció, el documental i la recerca audiovisual. Entre els seus treballs destaquen Camille, premi al Millor Guió - Nova Autoria al Festival de Sitges; La benvinguda, seleccionada en més de trenta festivals internacionals; Les plomes, Primer Premi a La Mida No Importa; i Minshara, estrenada al D'A Film Festival. En l'àmbit escènic, ha realitzat la videocreació de Alícia en un món real, coproducció del Teatre Nacional de Catalunya.

Actualment desenvolupa el seu tercer llargmetratge documental, Totes les mares, totes les filles, una nova ficció i la recerca artística Mutacions de la meva paraula, en col·laboració amb la Universitat Pompeu Fabra.

LOLA BELLES

Directora d'art, desenvolupa projectes d'escenografia i vestuari d'espectacles teatrals, audiovisuals, instal·lacions i performances amb una mirada transversal englobant tot allò sensorial i atmosfèric dins una peça.

Graduada superior en projecció i direcció d'obres d'interior per l'escola Massana. Master en Interiorisme Comercial i Visual Merchandising a l'Escola Àrtidi (Barcelona). Formada com a Escenògrafa a l'Escola Superior d'Art Dramàtic. Durant els 10 anys de professió ha treballat amb companyies com Agrupación Señor Serrano, Núria Guiu, LAminimAL Teatre, Magdalena Garzón, Raquel Cors i Carlota Grau entre d'altres. Juntament amb Lucas Ubach va fundar l'estudi de creació d'arts escèniques LAST (LaSantisimaTrinidad). Actualment creant i dissenyant l'espai per LaSeqüència de Francesc Cuellar per Temporada Alta 2025.

QUIM ALGORA

Quim Algora és dissenyador d'il·luminació, escenògraf i dissenyador de vestuari. Ha treballat en nombrosos projectes de teatre, dansa i creació contemporània amb directors i companyies com Alícia Gorina, Magda Puyo, La Peleona i Mea Culpa. Entre els seus treballs més destacats hi ha Electra, d'Alícia Gorina, al Teatre Lliure; Tinc un bosc al cervell, també amb Gorina, a la Sala Beckett; La meitat de l'ànima, dirigida per Magda Puyo, a l'Atrium; Estries, a Temporada Alta; Jo porn, tu porno, de Magda Puyo; i Inferus, de Gisela Ribà. També ha estat nominat als Premis Teatre Musical.cat pel disseny d'il·luminació d'Ojos verdes. Miguel de Molina in memoriam.

ANNA ROMANÍ

Anna Romaní, llicenciada en Interpretació de la dansa contemporània i coreografia per l'Institut del Teatre. Especialitzada, també, en música i dansa històrica. És coreògrafa i fundadora de la companyia Els Pirates Teatre, actuals gestors del teatre El Maldà, amb qui ha tingut l'oportunitat de treballar com a actriu a les obres “Barbes de balena” i “La Mascarada”. Com a creadora, es mou sempre en projectes interdisciplinaris, creant concerts escenificats: regularment al Palau de la Música Catalana, o amb grups com Forma Antiqua, Ensemble Santenay, Il Profondo, La Sonorosa, Divina Mysteria, Mensa Sonora, Vespres d'Arnadí.

EGOS PRODUCCIONS - PRODUCCIÓ EXECUTIVA

Espectacle produït per Egos Produccions, companyia que ha produït espectacles com: Ruddigore (Premi de la crítica millor espectacle musical 2007) La casa sota la sorra, El crim de El crim de Lord Arthur Savile, (TNC), Tot esperant will (Premi Fetén 2022), M.A.R.E, Tenors, La gran fuga, entre d'altres.

[HTTPS://WWW.EGOSTEATRE.COM/PRODUCCIO-EXECUTIVA](https://www.egosteatre.com/produccio-executiva)

05 PER A QUI?

- Apta per tots els públics. A partir de 7 anys.
- Durada de 70 min.
- Sales de petit o mitjà format.

- **VÍDEO COMPLET DE L'ESPECTACLE:**

<https://vimeo.com/1222995861/e133f4ae2a?>

- **TESAER:**

<https://vimeo.com/1162531745>

Aquesta obra ha rebut d'Eolia Fundació Miranda una **Beca Barcelona Crea 2026** amb el suport de l'ICUB - Ajuntament de Barcelona."

06 CONTACTE

NEUS SOLER

+34 628 811 850

nsolerferret@gmail.com

www.neusoler.com

GRÀCIES PER LLEGIR.